

käest ärra, kirrikokue selga, ja tulle ka kiriko. Ja Kadrina, sul on ka weel aega; jätta pesjo järrele esmapäwaks; homne wöid sinna pessta ja nõeluda; üks pääw nädaldas wöid ikka nisuggust tööd teha, se sadab enam kasjo kui päwa palk. Mis ja kasjinusega enesele tenid, sedda ja ei teagi. Sa pead aega wõtma, ommad lapsed õppetada kasjinnust, siis jawad wähhema rietega läbbi. Mo armas Kadrina, ja tead, ma sowin sulle head."

Kadrina nuttis jälle, ja sekord olli südda halle, ja Klaus, kes muido pahhandas maenitjuse pärrast, ja pahhaid sanno andis, olli tänna waikjeks jänud Kristohwri wennalikust maenitjusest, ja ei sanud sannagi wastada. Kadrina ütles: „Tullewal pühhapäwal tahhan wiisiste kiriko miina."

„Tulle tänna minnoga“, pallus Kristohw. „Ärra wibi mitte Jõsanda pole pöördes, ja ärra wida aega ühhest päwast teise,“ ütles pühha kirri. Tänna sind ei kela ükski asji,

kes teab, mis armas Jummal tullewal päwal läffitab. „Neg pörab hommikust õhtoni,“ on teises kohhas luggeda."

„Mis?“ ütles Klaus, „mis saab Ta läffitama? Kui tänna ei ja, siis jätta järrele. Tullewal pühhapäwal tahhame pühha lauale miina; siis olleksime muidogi tulnud; nenda jägo."

Kellad hakkasid hüüdma; Kristohw watis halle melega õe ja temma mehhe peäle, jättis heldeste Jummalaga, ja läks ärra. Temmal olli halle meel, agga teggi kindlamat palwet nende eest, ja panni lotust Jõsanda peäle seisma, kes töeste aitab.

Kadrina olli arg pesjo künna kallal. Kellad hüüdsid jälle: Tulle, tulle! Agga ta seisjis Jõsanda wasto, kes kutsus, ja ei kuulnud mitte. Nenda olli ka Klausega luggu; ta ei julgend kiriko=rahwa wasto miina omma töörüistaga, waid seisjis pöesa tagga wärrawas. Tullewal pühhapäwal lähäd ka kiriko pühha lauale, nenda ütles temma, isseenmast wabbandades. „Ärra wida aega